

Hieronder een verslagje:

Rond middernacht 25 oktober 2015 gaan we op weg naar Schiphol, de taxichauffeur weet niet wat hij hoort als wij als vrijwilligers naar Lesbos gaan. Hij zegt: "Als ik mijn baas was zou ik jullie gratis hebben meegenomen" De hele taxi is volgeladen met onze zware tassen en koffers.

Op Schiphol aangekomen ontmoeten we de groep vrijwilligers van stichting Live for Lives .

Na een tussenlanding op Izmir komen we aan op Lesbos. , het weer is prachtig. De Middellandse zee kleurt helder blauw en vredig. Maar dit is een zee die veel mensenlevens eist.

De buschauffeur is nog ingesteld op de zomertijd, dus het duurt even voor dat hij aanwezig

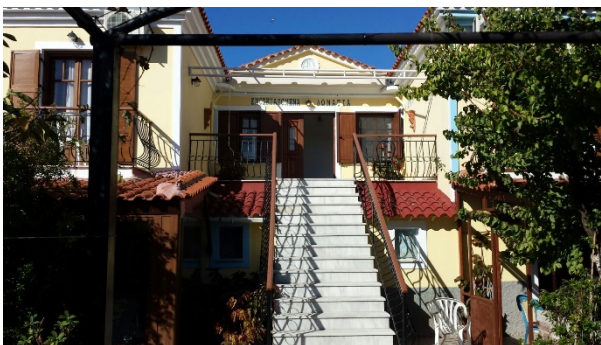
Onderweg komen we vluchtelingen tegen. Ook rijden we langs het een kamp aan de doorgaande snelweg .

Het hotel
zijn
allemaal

appartementjes. Het ligt hoog op een heuvel en aan een kant we over zee en aan de andere kant op de heuvels.

Vanuit de tuin van het appartement zien we al groepjes vluchtelingen lopen, die net zijn aangekomen van de zee.

We sorteren al de meegebrachte spullen in de kelder van het hotel, morgen gaan we het uitdelen. Vrachten aan paracetamol, verbandspullen, zalf, baby en kinderkleding. Speelgoed, knuffels, schoenen, emergency blankets, shampoo, zeep, tandenborstels en tandpasta.

We zijn deze week een

aantal dagen naar kamp Moria geweest. Een kamp met tralies, hekken en prikkeldraad. Er hangt een overweldigende stank. kampvuren van rubber of plastic, ongewassen lichamen. Overal ligt rommel en vuilnis.

Het kamp bestaat uit 2 ingangen het Syrische gedeelte en het Afghaanse gedeelte.

Het Afghaanse kamp is boven. Het beneden kamp is voor de Syriërs daar is wel het een en ander aanwezig aan hulp zoals een kinder- verpleegkundige.

We mogen achter de ME bus staan, met aan de achterkant van de bus de ME binnen handbereik. Voor ons een open stukje grond bezaaid met rommel. Al gauw komen er kinderen op ons af. We geven ze een vuilniszak en handschoenen.

Ze gaan de grond opruimen zodat we de bouwzeilen neer kunnen leggen voor een "schoon" werkveld. De kinderen en jongens vinden het leuk om wat te doen en het stukje grond is zo opgeruimd.

We hebben met een strandtentje en een tafeltje onze medische post opgezet.

Wat hebben we veel mensen kunnen helpen. Veel wondjes verzorgd, met als uitschieter een jongen 22 die in met z'n blote voeten in een zee-egel was gestapt. Ook veel baby's en kindertjes geholpen.

Wij werken in verschillende ploegen; team eten, team water voorziening, team kind/baby, en ons team medisch.

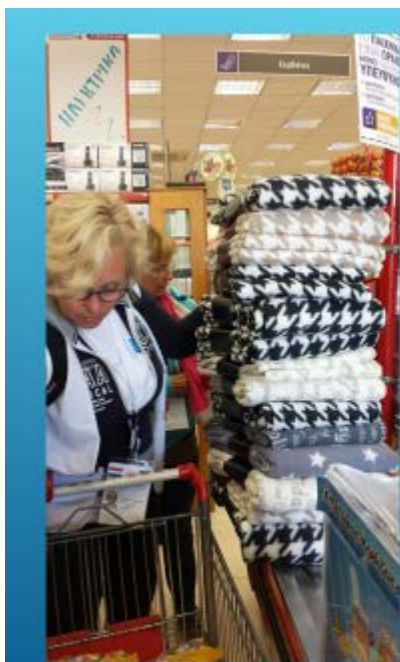

We zien Kindjes, klets nat nog van de zee, rillend en koud. We delen Emergency blankets en droge kleding uit.

Ook veel baby's hebben we geholpen waaronder een meisje van 10 dagen(!) oud met een hartprobleem gelukkig hebben we kunnen regelen dat Doctors of the World dit gezin versneld naar Athene kon sturen waar ze dooreen kinderarts gezien gaat worden.

We delen veel Strepisils, Paracetamol en Loperamide en ORS uit en ook maandverband was erg in trek. De babytjes geven we een warme omslagdoek. En heel veel droge sokken geven we weg met daarom heen een plastic zakje zodat de sokken droog blijven in de natte schoenen.

Voor dat we naar huis gaan lopen we meestal nog even een rondje en delen we speelgoed en snoepjes uit aan de kinderen, dit moet je heel voorzichtig doen want voor dat je het weet staan er minstens vijftig kinderen om je heen.

De zee ligt naast ons hotel, en even verder aan de Dirth Road, de golven zijn hoog en is zeer koud

We waren er dinsdag avond bij, we kregen om 19.00 uur een noodoproep of wij als medisch team willen komen naar Molyvos. Er is een boot omgeslagen vlak voor de kust, veel mensen en vooral kinderen zijn verdronken. Wat je dan aantreft is waanzin, mensen zijn in shock en totaal onderkoeld. Een man zoekt zijn twee zoontjes en zijn zwangere vrouw. Een kind is helemaal

alleen. Een vrouw is alleen. Nat, op blote voeten. Mensen liggen onder Emergency blankets en worden warm gehouden door bouw heaters. Families zijn uit elkaar. Een klein kerkje is ingericht als crash side een nood hospital. Alle organisaties, artsen en verpleegkundigen werken samen. De Grieken zijn geweldig, hebben dozen schoenen en kleding klaar staan. Mensen krijgen thee en later wat te eten.

Het is totale wanhoop, paniek en desillusie. Wat een verdriet. Op de kade loopt er een man met een blanket om zijn heupen en schouders, op blote voeten. Hij is totaal ontredderd. Zijn zwangere vrouw en twee zoontjes zijn gered.

We waken bij een man die lijkt te sterven. Hij is flink onderkoelt en geeft zeewater over. Zijn vrouw komt bij hem en ze horen dat hun kinderen niet hier in de haven zijn. Leven ze nog? Niemand die het weet. Dan komt er een andere man aangestrompeld. Hij valt voor ons neer op de grond. Ook hij is totaal in shock, hij weet niet waar zijn kinderen zijn....Vreselijk wat een dag...

Verder zijn we deze week ook nog in kamp Kara Teepe geweest.

Dit is een kamp waar mensen zich (EINDELJK) kunnen douchen. Ze blijven hier een week of 2, 3. Wat een verschil met Moria. Het lijkt een beetje op een camping. Er staan shelters (een soort tenthuisjes) waar 3,4 of 5 gezinnen verblijven. We gaan 2 aan 2 de tentjes binnen om luiers, snoetenpoetsers, paracetamol ed. uit te delen. Er is hier dagelijks een arts aanwezig.

Wat een nette, verzorgde schone mensen. De sfeer is ontspannen en de mensen zijn vriendelijk en rustig.

Per dag heeft Live for Lives 1500 stukken fruit en waterflesjes uitgedeeld in Kamp Moria of Kara Tepe (het Syrische familiecamp in Mytilini).

In Kamp Moria hebben wij andere hulporganisatie geholpen met het uitdelen van voedsel

Wij zijn ook een aantal dagen en nachten op de Dirth Road geweest om te helpen de boten binnen te halen. De Dirth Road dat is een ruige onverharde weg die stijl omhoog en omlaag gaat langs de kust. Het is waar de bootjes aankomen. Er zijn diverse organisaties werkzaam maar je weet nooit waar het bootje aankomt. Bij sommige stukjes kust, is het fleurig oranje van de reddingsvesten. Triest monument van deze gebeurtenissen. Stapels zwemvesten...

Onze teams posten om de zoveel kilometer, zodat we op de hele Road de zee kunnen zien. Sommige hoge uitkijkpunten lenen zich heel goed voor een breed uitzicht over zee. We turen over de zee om te kijken waar de bootjes zijn, vooral 's nachts is dat moeilijk te zien.

Het is al een vreselijk enge overtocht in een rubberen bootje en ook nog best ver, in het donker is het angstaanjagend en traumatisch., de golven zijn hoog, de wind is hard en je weet maar nooit waar de bootjes aan land komen. De halve kust is oranje bezaaid met zwemvesten, waar overigens gewoon piepschuim in zit.

Dat moet een baken zijn vanaf zee.

Soms krijg je een melding dat er boot is aangekomen bij een ander team. Dan scheur je de Road weer af om te helpen. Dit is trouwens ook best eng de weg is onverhard vol diepe kuilen vlak langs kliffen en afgronden.

Maar zoals altijd , als je het vaak doet, went het. Mensen staan rillend en drijfnat op het kleine strookje kiezelstrand. Kinderen en baby's krijgen droge kleding en een schone luier.

Er zaten allemaal mannen op deze boot. Je ziet de angst in hun ogen. Maar ze zijn blij dat ze er zijn en gaan al soppend op hun schoenen lopend naar het kamp. Een was z'n linker schoen kwijtgeraakt dus zoeken we op de Road en vinden zowaar een linker schoen. Andere maat en andere kleur, maar goed je hebt 2 schoenen.

Een andere boot vaart geen goede koers, recht op een stijl stuk rots gebied af.
Samen met twee Britse mannen en een ander team dalen we af naar beneden. Het is spekglad van het water en de zwemvesten die er liggen. Je ziet ze niet maar je hoort gegil.

Gelukkig komt ook deze boot goed aan. Maar nu moeten deze 30? 50? Mensen naar boven klimmen. Sommige op blote voeten omdat ze de schoenen droog willen houden of kwijt zijn. Mensen huilen van opluchting en omhelst elkaar. Ze hebben het gehaald...

Vaak beginnen we al vroeg op de Dirth Road en keken bij zonsopkomst tegelijk of er niet per ongeluk nog een lichaam aangespoeld was. Er zijn zoveel vermiste mensen!

We hielpen met de bootjes, waren vaak niet als eerste maar hielpen dan de kinderen droge kleding aan doen en blanket om te doen. We rijden de mensen naar de kampen. Met een bus vol de dirth road over.

De zee is wild vandaag en de meeste bootjes hebben moeite aan de kust te komen. Een boot is door de kustwacht gered en één bootje is later op de avond door twee jongens naar de kant gehaald, die zijn gaan zwemmen en hebben touwen aan de boot vastgemaakt. Vind ik supergevaarlijk maar goed... De mensen zijn weer veilig aan wal.

Er was ook een vechtpartij meegemaakt. Een smokkelaar was mee en had de mensen een zak vol waardevolle spullen afhandig gemaakt. Aan de kant gekomen wilde hij zwemmen naar de overkant maar lukte uiteraard niet. De lifeguards hebben hem er uitgehaald. Aan de kant was hij aan de beurt... slaan schoppen etc. De politie werd gebeld maar komt veel te laat. Een paar mannen hebben hem naar het bureau gebracht.

Maar ook dan zit helaas deze week er op en moeten we alles opruimen en klaarmaken voor vertrek. Ondertussen is het druk op zee, er komen bootjes aan en de helikopter vliegt rondjes, er is weer een probleem. We zien het tijdens het opruimen gebeuren.

We horen hoe de reis voor de mensen was, voor ze aankwamen op Lesbos. We horen verschillende Afghaanse mannen die door de Taliban verplicht werden mee te vechten en anders vermoord worden. De Syriërs vluchten voor de oorlog. De mensen zijn in Turkije op een plek die ze de jungle noemen. Of het gewoon bos is of een speciale plek, weten we niet. Ze kopen een ticket van 1000 tot 2000 euro. In de boot worden ze beroofd van alle waardevolle spullen. Ze worden bedreigd met pistolen op het hoofd van hun kinderen. Van één man zijn zijn vrouw en kinderen doodgeschoten voor vertrek. Hij is de boot opgegaan omdat hij gedwongen werd. Er was een man met een afgehakte pink. Er wordt water met benzine vermengd. De kapitein brengt de boot op zee, springt eruit en zwemt terug. De mensen moeten zelf verder varen waarbij het de vraag is of er genoeg benzine is of dat de motor het trekt, of dat het bootje het houdt. Er zitten teveel mensen op de boot. Als ze op de grens blijven drijven en niet verder komen helpt de Turkse kustwacht niet. Dit heb ik meerdere malen met eigen ogen gezien. Ze spuiten met water naar ze zag ik net op tv. Als ze toch op Grieks grondgebied komen helpt de Griekse kustwacht ze gelijk. Een bootje kan uren in deze situatie zitten. Afschuwelijk !

Het was een mooie week, die we nooit meer zullen vergeten, het staat op ons netvlies gegrift.
Iedereen enorm bedankt voor het meeleven! Het doet enorm goed als zoveel mensen om je heen staan en voor je bidden.

Bedankt voor de donaties die we hebben gekregen.

Bedankt voor alle spullen die we hebben mogen meenemen en hebben uit kunnen delen. Wij hebben er heel veel sokken, joggingbroeken mutsen en dekens van gekocht en uitgedeeld.

Liefs Jenine en Margriet